

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 939

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 7 noiembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 513 din 17 iulie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală	2-3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.391. — Ordin al ministrului sănătății privind completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora	4-5
1.442. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea Instrucțiunii nr. 1/25/2018, precum și pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.051/2015 pentru aprobarea Ghidului informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS	6-7
3.359. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind împuternicirea persoanelor din cadrul aparatului de inspecție economico-financiară de a constata contravențiile și a aplica sancțiunile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 13 din 12 septembrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	8-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 513

din 17 iulie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Marin Botez în Dosarul nr. 36.978/3/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.642D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât, prin Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2017, Curtea a constatat că dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 149/RC din 3 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 36.978/3/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Adrian Marin Botez cu ocazia verificării admisibilității în principiu a unei cereri de recurs în casație.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, precum și legalitatea incriminării și a pedepsei, întrucât exclud posibilitatea atacării cu recurs în casație a soluțiilor pronunțate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că recursul în casație se poate exercita numai în anumite cazuri, strict și limitativ prevăzute de legiuitor, având în vedere caracterul acestuia de cale extraordinară de atac. Textul de lege criticat nu îngreșește dreptul părților de a apela la instanțele judecătorești, de a promova căile de atac ordinare prevăzute de lege și de a se prevala de garanțiile procesuale care asigură dreptul la un proces echitabil. Astfel, participanții din procesul penal soluționat prin aplicarea procedurii privind recunoașterea învinuirii beneficiază de garanțiile recunoscute de prevederile art. 21

alin. (1) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenție, atât pe parcursul judecății în primă instanță, cât și în faza apelului. Referitor la încălcarea principiului egalității în drepturi, consacrat de prevederile art. 16 din Legea fundamentală, apreciază că nu este contrară acestui principiu instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește restrângerea cazurilor în care pot fi promovate căile extraordinare de atac, respectiv cea a recursului în casație, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. În acest sens invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 525 din 7 iulie 2015.

9. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere transmis Curții Constituționale în Dosarul nr. 493D/2016, în sensul că dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Invocă, totodată, jurisprudența în materie a Curții, respectiv deciziile nr. 525 din 7 iulie 2015 și nr. 879 din 15 decembrie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, introduse prin art. 102 pct. 264 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Ulterior sesizării Curții, prin Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 18 decembrie 2017, aceasta a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „*Nu pot fi atacate cu recurs în casație: [...] f) soluțiile pronunțate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii*”.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 124 alin. (2) referitor la egalitatea justiției, precum și a prevederilor art. 6

paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 7 privind legalitatea incriminării și a pedepsei și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 18 decembrie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că — având în vedere motivele pentru care se poate declara recurs în casație, prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și împrejurarea că, în actuala reglementare, nu pot fi atacate cu recurs în casație soluțiile pronunțate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii —, într-o cauză soluționată definitiv potrivit procedurii accelerate, ar rămâne nesancționate aspecte precum: nerespectarea, în cursul judecării, a dispozițiilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente; condamnarea inculpatului pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală; greșita încetare a procesului penal; neconstatarea grației pedepsei sau greșita constatare a acesteia; aplicarea pedepselor în alte limite decât cele prevăzute de lege (paragraful 26). Curtea a constatat că excluderea posibilității atacării cu recurs în casație a soluțiilor pronunțate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii creează discriminare atât pentru inculpat, cât și pentru partea civilă și partea responsabilă civilmente, față de părțile din cauzele penale soluționate potrivit procedurii de drept comun, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă, ceea ce atrage încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în drepturi (paragraful 27). Astfel, din perspectiva interesului de a cere și obține îndreptarea erorilor de drept comise la soluționarea apelului, persoane care se află în situații similare, și anume părțile din cauze diferite — în care judecata pe fond a fost finalizată cu soluții definitive date cu încălcarea legii — și chiar părțile din aceeași cauză au parte de un tratament juridic diferit cu privire la posibilitatea de a declara calea extraordinară de atac a recursului în casație, în funcție de unicul criteriu al manifestării de voință a inculpatului, respectiv a unuia dintre inculpați, de a opta sau nu pentru judecarea cauzei potrivit procedurii privind recunoașterea învinuirii. În acest fel, partea civilă și partea responsabilă civilmente sunt puse în situația de a nu avea acces la calea extraordinară de atac a recursului în casație doar prin voința inculpatului de a urma procedura privind recunoașterea învinuirii. Totodată, este posibil ca, în aceeași cauză, unii inculpați să fie judecați după procedura simplificată,

iar ceilalți potrivit procedurii de drept comun. Într-o atare situație, în ipoteza existenței unuia sau a mai multora dintre cazurile prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală — cu privire la toți inculpații —, recursul în casație poate fi declarat doar de către o parte dintre inculpați, și anume de către cei judecați după procedura obișnuită. Astfel, dacă, de exemplu, tuturor inculpaților li se aplică pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege, aceia care au optat pentru procedura accelerată vor executa pedepse nelegal aplicate, în timp ce restul coinalpaților au la dispoziție mijlocul procesual prin care se poate remedia această nelegalitate, și anume calea extraordinară de atac a recursului în casație. Așadar, dispozițiile de lege criticate creează, cu privire la persoane aflate în situații similare, o vădită inegalitate de tratament sub aspectul recunoașterii liberului acces la justiție, în componenta sa referitoare la dreptul la un proces echitabil, această inegalitate nefiind justificată în mod obiectiv și rezonabil (paragraful 31).

15. Având în vedere cele mai sus arătate, prin Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2017, citată anterior, Curtea a constatat că dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, care exclud posibilitatea atacării cu recurs în casație a soluțiilor pronunțate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii, încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 131 referitor la rolul Ministerului Public, întrucât, pe de o parte, creează pentru părți o vădită inegalitate de tratament prin împiedicarea accesului la justiție în situația soluționării apelului prin pronunțarea unei hotărâri definitive nelegale ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii, iar, pe de altă parte, lipsesc procurorul de pârghiile necesare exercitării rolului său specific în cadrul procesului penal. În concluzie, în cazul în care normele de procedură penală și/sau de drept penal substanțial — avute în vedere de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală la reglementarea cazurilor de casare — sunt încălcate, trebuie să se asigure atât părții interesate, cât și procurorului posibilitatea de a cere și obține restabilirea legalității, prin casarea hotărârii definitive nelegale pronunțate în cadrul procedurii privind recunoașterea învinuirii (paragraful 35).

16. Ținând cont de dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 — potrivit căroră „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale” — și de faptul că instanța de contencios constituțional a fost sesizată în prezenta cauză anterior publicării Deciziei nr. 651 din 17 octombrie 2017 în Monitorul Oficial al României, Partea I, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

17. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Marin Botez în Dosarul nr. 36.978/3/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 iulie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**privind completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului
sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime
ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii
de servicii medicale sau medicamente aflați în relație
contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări
de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene
și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național
al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață
în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora**

Văzând Referatul de aprobare nr. S.P. 12.734 din 30.10.2018 al Direcției
politica medicamentului și a dispozitivelor medicale din cadrul Ministerului
Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma
în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru
aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor
maximale ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările
ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind
organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările
ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru
aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către
furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu
Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate
publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al
prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor
de referință generice ale acestora, publicat în Monitorul Oficial al României,
Partea I, nr. 179 și 179 bis din 13 martie 2017, cu modificările și completările
ulterioare, se completează conform anexei care face parte integrantă din prezentul
ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Sorina Pinte

Completări ale anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora

— După poziția nr. 6755 se introduc șapte noi poziții, pozițiile nr. 6756—6762, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Cod_cim	șg O	Denumire produs	Formă	Concentrație	Firma/Tară	DCI	Ambalaj	Grupa ATC	Statut_fm	Statut_am	Preț producător (lei)	Preț ridicata maximal fără TVA (lei)	Preț anăunț maximal cu TVA (lei)	Stare	Observații	Valabilitate preț
6756	W60867001		BCG VACCINE	PULB + SOLV. PT. SUSP. INJ.	0,05 mg/doză	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	VACCIN BCG	Cutie cu 20 fiole a câte 20 doze pediatrice + 20 fiole solv. pt. susp. inj. (3 ani)	J07AN01	MI		3.012,00	3.042,00	3.353,93	N	Cantitate 380.000 doze pulbere și solvent (950 cutii x 20 fiole x 20 doze pediatrice + 950 cutii x 20 fiole solvent pentru suspensie injectabilă)	Prețurile sunt valabile până la data de 10 octombrie 2019.
6757	W61098001		TETANEA 1.500 U/ml	SOL INJ. ÎN SERINGĂ PREUMPLUTĂ	1500 U/ml	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	IMUNOGLOBULINĂ TETANICĂ	Cutie cu 1 seringă preumplută x 1 ml (1500 U/ml) sol. inj. (3 ani)	J06BB02	MI		233	256,3	312,89	N	Cantitate 112.100 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 5 aprilie 2019.
6758	W61956001		VIPER VENOM ANTITOXIN	SOL. INJ.	500 UA/fiola	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	SER ANTIVIPERIC	Cutie cu 1 fiolă x 5 ml (3 ani)	J06AA03	MI		1.762	1.792	1.991,43	N	Cantitate 626 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 29 iunie 2019.
6759	W64732001		SIMDAX 2,5 mg/ml	CONC. PT. SOL. PERF.	2,5 mg/ml	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	LEVOSIMENDANUM	Cutie cu 1 flac. conc. pt. sol. perf. (2 ani)	C01CX08	MI		3.351,82	3.381,81	3.724,33	N	Cantitate 2.500 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 1 august 2019.
6760	W54309001		FLAMMAZINE	CREMĂ	1%	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	SULFADIAZINUM	Cutie x 500 g cremă (3 ani)	D06BA01	MI		74,67	83,63	105,74	N	Cantitate 800 borcane	Prețurile sunt valabile până la data de 6 septembrie 2019.
6761	W57261001		FLAMMACERIUM	CREMĂ	1% + 2,2%	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	COMBINAȚII (SULFADIAZINUM ARGENTICUM + CERII NITRAS)	Cutie x 500 g cremă (3 ani)	D06BA51	MI		85,8	96,09	121,5	N	Cantitate 400 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 6 septembrie 2019.
6762	W54012001		MALARONE 250 mg + 100 mg	COMPR.	250 mg/100 mg	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	COMBINAȚII (ATOVAQUONUM + PROGUANIL)	Cutie x 12 compr. (5 ani)	P01BB51	MI		124,91	137,4	167,74	N	Cantitate 275 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 10 septembrie 2019.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind aprobarea Instrucțiunii nr. 1/25/2018, precum și pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.051/2015 pentru aprobarea Ghidului informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS**

Văzând Referatul de aprobare nr. 42.432 din 10.10.2018 al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, având în vedere prevederile:

— Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 352/78, (CE) nr. 165/94, (CE) nr. 2.799/98, (CE) nr. 814/2000, (CE) nr. 1.290/2005 și (CE) nr. 485/2008 ale Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 637/2008 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 73/2009 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului delegat (UE) nr. 639/2014 al Comisiei de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune și de modificare a anexei X la regulamentul menționat, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului delegat (UE) nr. 640/2014 al Comisiei de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Sistemul Integrat de Administrare și Control și condițiile pentru refuzarea sau retragerea plăților și pentru sancțiunile administrative aplicabile în cazul plăților directe, al sprijinului pentru dezvoltare rurală și al ecocondiționalității, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 641/2014 al Comisiei de stabilire a normelor de punere în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune, cu modificările și completările ulterioare;

— Programului Național de Dezvoltare Rurală, aprobat prin Decizia de punere în aplicare a Comisiei nr. 3.508/2015, cu modificările și completările ulterioare (PNDR 2014—2020);

— Legii nr. 1/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 226/2015 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor programului național de dezvoltare rurală cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și de la bugetul de stat, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, al ministrului mediului, apelor și pădurilor și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 352/636/54/2015 pentru aprobarea normelor privind ecocondiționalitatea în cadrul schemelor și măsurilor de sprijin pentru fermieri în România, cu modificările ulterioare;

— Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 39/2018 privind aprobarea formularului-tip al cererii unice de plată pentru anul 2018, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — (1) Se aprobă Instrucțiunea nr. 1/25/2018 pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.051/2015 pentru aprobarea Ghidului informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS, prevăzută în anexa nr. 1 la prezentul ordin.

(2) Anexa la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.051/2015 pentru aprobarea Ghidului informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 și 364 bis din 26 mai 2015, se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2 la prezentul ordin.

Art. II. — Ghidul informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS 2018, ediția a II-a, prevăzut la art. I, este utilizat de beneficiarii de sprijin pentru schemele/măsurile stabilite la art. 1 alin. (2) și art. 33 alin. (2) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015*, inclusiv pentru măsura 8 „Investiții în dezvoltarea zonelor împădurite și în îmbunătățirea viabilității pădurilor” și măsura 15 „Servicii de silvomediu, servicii climatice și conservarea pădurilor” din Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, precum și de utilizatorii aplicațiilor GIS-APIA în scopul orientării cu privire la modul de delimitare a parcelelor de referință (blocuri fizice) și de stabilire a eligibilității suprafețelor/beneficiarilor pentru

schemele de plată definite la art. 1 alin. (2) și art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015, inclusiv pentru măsura 8 „Investiții în dezvoltarea zonelor împădurite și în îmbunătățirea viabilității pădurilor” și măsura 15 „Servicii de silvomediu, servicii climatice și conservarea pădurilor” din Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, gestionate de către Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură.

Art. III. — Beneficiarii de sprijin pentru schemele/măsurile stabilite la art. 1 alin. (2) și art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015, inclusiv măsura 8 „Investiții în dezvoltarea zonelor împădurite și în îmbunătățirea viabilității

pădurilor” și măsura 15 „Servicii de silvomediu, servicii climatice și conservarea pădurilor” din Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, gestionate de către Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, trebuie să respecte regulile pentru identificarea și delimitarea parcelelor agricole, așa cum sunt stabilite în anexa nr. 2, în scopul identificării, declarării și delimitării parcelelor agricole pentru care solicită plata.

Art. IV. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. V. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 29 octombrie 2018.
Nr. 1.442.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 939 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind împuternicirea persoanelor din cadrul aparatului de inspecție economico-financiară de a constata contravențiile și a aplica sancțiunile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se împuternicesc persoanele din cadrul aparatului de inspecție economico-financiară, așa cum este definit de art. 3 alin. (1) din Normele metodologice privind înființarea, organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 101/2012, să constate contravențiile și să aplice sancțiunile prevăzute la art. 10 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Direcția generală de inspecție economico-financiară din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, precum și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală vor lua măsuri pentru aplicarea și ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 18 octombrie 2018.
Nr. 3.359.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 12 septembrie 2018

Dosar nr. 1.416/1/2018

Judecător Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Andrei Claudiu Rus	— judecător la Secția penală
Oana Burnel	— judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Simona Cristina Neniță	— judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava prin Încheierea de ședință din data de 16 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.971/86/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„Dacă medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu CNAS, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută de disp. art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal.”*

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 1.416/1/2018 este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Elena Larisa Pavel, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Justina Condoiu, procuror în cadrul Secției judiciare.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 1.416/1/2018, aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A menționat că la dosar au fost transmise puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție de către curțile de apel:

Bacău, Brașov, București, Galați, Iași, Timișoara, tribunalele: Arad, Bacău, Brașov, București, Călărași, Caraș-Severin, Giurgiu, Ialomița, Maramureș, Neamț, Timiș, judecătoriile: Turnu Măgurele, Videle, Baia Mare, Roșiori de Vede, Alexandria, Roman, Reșița și judecătoriile sectoarelor 1, 2, 3 și 4 București.

Răspunsurile curților de apel Alba Iulia, Cluj, Constanța, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș, tribunalelor: Bistrița-Năsăud, Cluj, Constanța, Maramureș, Sălaj, Tulcea cuprind doar mențiunea neidentificării, în jurisprudența acestora ori, după caz, a instanțelor din circumscripție, a unor hotărâri relevante pentru problema de drept ce face obiectul sesizării.

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a specialiștilor din domeniul juridic cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, fiind exprimat un punct de vedere de către specialiștii Catedrei de drept din cadrul Facultății de Drept a Universității „Nicolae Titulescu” din București.

În continuare a arătat că raportul întocmit de judecătorul-raportor a fost depus la dosarul cauzei la data de 20 august 2018, fiind comunicat părților la data de 21 august 2018, respectiv la data de 27 august 2018, conform dovezilor atașate la dosar, astfel cum prevăd dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

S-a mai arătat că, la data de 28 iunie 2018, prin Adresa nr. 1.377/C/1266/III-5/2018, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară, Serviciul judiciar penal a comunicat faptul că Secția judiciară a unității de parchet sus-menționate nu are în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept supusă dezbaterii.

Prin aceeași adresă au fost comunicate concluziile formulate de Ministerul Public asupra chestiunii de drept în discuție prin care se arată, în esență, că medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate nu se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută de art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, ci în cea a funcționarilor publici prevăzută de art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Justina Condoiu să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 1.416/1/2018.

Doamna procuror Justina Condoiu a apreciat că se impune soluționarea pe fond a sesizării formulate de Curtea de Apel Suceava, opinând că medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate nu se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută de art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, ci în cea a funcționarilor publici prevăzută de art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

În dezacord cu raportul întocmit de judecătorul-raportor, procurorul a apreciat că, într-adevăr, criteriile care s-au desprins din jurisprudența anterioară a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în sensul stabilirii considerentelor pentru care o persoană aparține categoriei de funcționari prevăzute la art. 175 alin. (1) sau art. 175 alin. (2) din Codul penal sunt suficiente și ar fi fost suficiente și pentru instanța de trimitere să își motiveze soluția pronunțată într-un sens sau altul. Pentru Înalta Curte de Casație și Justiție însă acele criterii nu sunt un argument pentru respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării pentru că această soluție poate fi dispusă în ipoteza în care cel puțin una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute la art. 475 din Codul de procedură penală nu este îndeplinită. Or, împrejurarea că, în altă cauză, cu privire la o altă problemă de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit criteriile de delimitare nu este satisfăcătoare, textul impunând ca, referitor la acea problemă de drept, instanța supremă să se fi pronunțat.

Pe de altă parte, în cuprinsul Deciziei nr. 26/2014 pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală pe care o au în vedere și instanța de trimitere, și judecătorul-raportor, nu se face vorbire despre situația medicului angajat într-o unitate sanitară din sistemul privat, nu se distinge de ce unul dintre ei ar aparține unei categorii de funcționari și celălalt altei categorii de funcționari sau, dimpotrivă, aceleiași categorii de funcționari.

Pentru acest motiv, procurorul a apreciat că, fiind deja sesizată instanța supremă cu această întrebare prealabilă, argumentul că în alte trei decizii instanța a stabilit criteriile de departajare nu este un motiv, un argument de respingere, ca inadmisibilă, a sesizării.

În ceea ce privește jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție pe acest aspect, aceasta este constituită din Decizia nr. 26/2014, care are în vedere medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, Decizia nr. 20/2014, care are în vedere situația expertului tehnic judiciar prin care s-a stabilit că acesta face parte din categoria funcționarilor publici asimilați celor prevăzuți de art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal și Decizia nr. 18/2017 prin care instanța supremă care s-a pronunțat asupra apartenenței la una dintre categoriile de funcționari publici, a funcționarului bancar angajat al unei societăți bancare cu capital integral privat. Aplicând aceste criterii la cauza pendinte, procurorul a apreciat ca Înalta Curte de Casație și Justiție, în ipoteza în care se va pronunța pe fond, să constate, pe de o parte, că medicul angajat al unei societăți comerciale aflate sub contract cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate satisface o nevoie comunitară astfel încât, sub acest aspect, el desfășoară un serviciu de interes public, iar pe de altă parte, că cealaltă condiție prevăzută de art. 175 alin. (2) din Codul penal nu este îndeplinită întrucât Colegiul Medicilor din România este un organism care, în calitate de reprezentant al autorității publice (Ministerul Sănătății), controlează și supraveghează profesia de medic și nicidecum nu procedează la o investiție a medicului cu exercitarea unui serviciu public.

În ceea ce privește Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în tot cuprinsul său, legiuitorul nu a prevăzut dispoziții derogatorii pentru medicul care își desfășoară activitatea în sistemul privat de sănătate, în cuprinsul actului normativ legiuitorul, în aceeași modalitate, reglementează activitatea desfășurată de medic și interdicțiile, obligațiile, drepturile pe care acesta le are, indiferent și independent dacă activitatea se desfășoară în sistemul public ori în cel privat. Mai mult chiar, față de precizarea că nu este relevantă împrejurarea că medicul se află sub contract cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, a apreciat că este relevant întrucât, potrivit art. 52 alin. (4) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, pentru realizarea atribuțiilor și activităților prevăzute în cadrul programelor naționale de sănătate care pot fi realizate și de furnizorii privați de servicii medicale definiți la alin. (2) lit. c)

din același articol, unitățile de specialitate încheie contracte de prestări servicii cu medicii, și conform art. 52 alin. (6) al aceluiași text legal sumele necesare pentru derularea contractelor prevăzute la alin. (3) și (4) sunt cuprinse în fondurile alocate programelor naționale de sănătate, iar dispozițiile art. 61 din Legea nr. 95/2006 cu privire la sursa de finanțare a programelor naționale de sănătate publică precizează că Ministerul Sănătății este cel care asigură fondurile pentru finanțarea programelor naționale de sănătate publică, Casa Națională de Asigurări de Sănătate asigurând fondurile pentru finanțarea programelor naționale curative.

În acest context este de observat că medicul, chiar și cel care este angajat al unei societăți comerciale aflate sub contract cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, este plătit din fonduri publice. Or, și acesta este argumentul pentru care el nu poate fi încadrat în categoria funcționarilor publici prevăzută de art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Așadar, procurorul a apreciat că medicul din cadrul unei societăți comerciale desfășoară o funcție publică de orice natură, întocmai cum desfășoară o funcție publică de orice natură și medicul angajat într-o unitate sanitară din sistemul public de sănătate, așa încât, pentru identitate de motive, se impune a fi dată aceeași soluție.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a declarat dezbaterile închise și a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 16 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.971/86/2016, Curtea de Apel Suceava, în baza art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu CNAS, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută de disp. art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal.”

II. Expunerea succintă a cauzei:

Curtea de Apel Suceava este investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava și inculpata I.G. împotriva Sentinței penale nr. 25 din 2.02.2018 pronunțată de Tribunalul Suceava în Dosarul nr. 4.971/86/2016.

Prin sentința penală menționată s-a respins cererea formulată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, de schimbare a încadrării juridice din trei infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (martori denunțatori I.G.I., M.M. și M.D.) și două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (martori denunțatori O.V. și R.C.) în trei infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal și la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (martori denunțatori I.G.I., M.M. și M.D.) și două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal și la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (martori denunțatori O.V. și R.C.).

S-a respins cererea formulată de inculpată, prin apărător ales, de schimbare a încadrării juridice din trei infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (martori denunțatori I.G.I., M.M. și M.D.)

și două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (martori denunțatori O.V. și R.C.) într-o infracțiune unică de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

În temeiul art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, s-a dispus, din oficiu, schimbarea încadrării juridice din trei infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (martori denunțatori I.G.I., M.M. și M.D.) și două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (martori denunțatori O.V. și R.C.) în trei infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (martori denunțatori I.G.I., M.M. și M.D.) și două infracțiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal (martori O.V. și R.C.).

În temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, s-a dispus achitarea inculpatei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, denunțătoare M.M.

În temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, s-a dispus achitarea inculpatei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, denunțătoare M.M.

În temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, s-a dispus achitarea inculpatei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal, denunțator R.C.

În temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, s-a dispus achitarea inculpatei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal, denunțator O.V.

A fost condamnată inculpata I.G. la o pedeapsă de 3 (trei) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (acte materiale din 4.12.2014, 13.01.2015, 10.02.2015, 23.03.2015, 9.04.2015, 16.06.2015, 17.06.2015, 13.07.2015, 12.08.2015), martor denunțator I.G.I.

În baza art. 67 din Codul penal, s-a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) din Codul penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a exercita profesia de medic, pe o durată de 2 (doi) ani după executarea pedepsei.

În baza art. 65 alin. (1) din Codul penal, s-a aplicat inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) din Codul penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a exercita profesia de medic.

În temeiul art. 91 din Codul penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, pe un termen de supraveghere de 3 (trei) ani, stabilit în condițiile art. 92 alin. (1) și (2) din Codul penal.

În temeiul art. 92 alin. (3) coroborat cu art. 93 din Codul penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpata a fost obligată să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Suceava, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. (2) lit. b) din Codul penal, s-a impus condamnatei să execute următoarea obligație: să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate.

În temeiul art. 93 alin. (3) din Codul penal, pe parcursul termenului de supraveghere, condamnată a fost obligată să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului Suceava — Servicii multifuncționale pentru copilul aflat în dificultate Fălticeni — Casa de tip familial „Dalia” sau la Primăria Municipiului Fălticeni, pe o perioadă de 100 de zile.

În baza art. 91 alin. (4) din Codul penal, s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 din Codul penal referitoare la cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 68 alin. (1) lit. b) din Codul penal, s-a stabilit că executarea pedepsei complementare a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) din Codul penal începe de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 289 alin. (3) din Codul penal raportat la art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal, s-a dispus confiscarea de la inculpata I.G. a sumei de 350 lei.

În temeiul art. 290 alin. (4) din Codul penal, s-a dispus ca inculpata să restituie martorului denunțator I.G.I. suma de 100 lei.

În baza art. 404 alin. (4) lit. c) din Codul de procedură penală, s-a menținut măsura asiguratorie a sechestrului judiciar asupra sumei de 1.902 lei consemnate la CEC BANK pe numele inculpatei pentru garantarea executării confiscării speciale și a plății cheltuielilor judiciare.

În baza art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost obligată inculpata să plătească statului suma de 2.500 lei cheltuieli judiciare, din care 400 lei aferente fazei de urmărire penală.

Împotriva sentinței penale anterior menționate au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava și inculpata I.G., criticând sentința pentru netemeinicie și nelegalitate.

La termenul din data de 9 mai 2018, inculpata apelantă I.G., prin apărător, a solicitat Curții de Apel Suceava sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se statueze asupra problemei de drept expuse în preambulul prezentului raport; prin Încheierea din data de 16 mai 2018, aceeași instanță a constatat îndeplinite toate cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, a dispus sesizarea instanței supreme.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de trimitere a arătat că, potrivit art. 175 alin. (2) din Codul penal, este considerat funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului sau supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

Potrivit acestui text, astfel cum Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat prin Decizia nr. 26/2014 cu ocazia analizei situației medicului din cadrul unei unități sanitare din sistemul public, nu este suficient ca persoana respectivă să exercite un serviciu de interes public, ci trebuie să și fie investită sau controlată, după caz, supravegheată, de autoritățile publice cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că noțiunea de „funcție publică” se află în strânsă corelație cu noțiunea de „interes public”, ambele urmărind satisfacerea trebuințelor de

interes general, în baza prerogativelor constituționale care fac să prevaleze interesul public față de cel privat, iar domeniul sănătății este considerat un obiectiv de interes social major conform art. 1 și 2 din Legea nr. 95/2006.

S-a arătat că sănătatea publică reprezintă un obiectiv de interes național, așa cum rezultă din dispozițiile art. 2 din Legea nr. 95/2006, potrivit căreia asistența de sănătate publică reprezintă efortul organizat al societății în vederea protejării și promovării sănătății populației, scopul asistenței de sănătate publică constituindu-l promovarea sănătății, prevenirea îmbolnăvirilor și îmbunătățirea calității vieții, iar strategia sistemului sănătății publice urmărește asigurarea sănătății populației în cadrul unor comunități sănătoase.

Pentru a asigura un segment al activității de sănătate publică, respectiv acordarea asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate prin consultații și eliberare de prescripții gratuite pentru persoanele asigurate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate încheie contracte-cadru cu cabinetele medicale individuale, contracte în urma cărora aceste cabinete furnizează, în condițiile legii, servicii persoanelor asigurate în sistemul public, servicii care sunt însă achitate cabinetelor de la bugetul de stat prin casele județene de asigurări de sănătate.

În concret, s-a opinat că asigurarea sănătății publice pe acest segment se realizează prin activitatea cabinetelor medicale care furnizează asiguraților anumite servicii medicale, care ulterior le sunt decontate din fonduri de la bugetul de stat.

În speță, între Casa de Asigurări de Sănătate Suceava și Societatea Comercială MENSAN — S.R.L. Fălticeni, administrată prin inculpata I.G., au fost încheiate contracte de furnizare de servicii medicale, având ca obiect furnizarea serviciilor medicale în asistența medicală de specialitate din ambulatoriu pentru specialitățile clinice și acupunctură, servicii acordate asiguraților la serviciile medicale cuprinse în pachetul de servicii de bază și în pachetul minimal de servicii medicale, în specialitatea psihiatrie. În baza acestor contracte, Casa Națională de Asigurări de Sănătate este obligată să deconteze contravaloarea serviciilor medicale clinice și acupunctură acordate de medic conform specialității clinice și competențelor confirmate prin ordin al ministrului sănătății, în condițiile prevăzute în Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 619/360/2014.

Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că, potrivit legii penale, noțiunea de „funcționar public” are un înțeles mai larg decât cel din dreptul administrativ, datorită atât caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal.

Prin aceeași decizie s-a reținut că „determinante pentru includerea sau excluderea persoanelor de la incidența normei penale sunt criteriile precum natura serviciului prestat, temeiul juridic în baza căruia se prestează respectiva activitate sau raportul juridic dintre persoana în cauză și autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public”. Unele dintre persoanele care exercită profesii liberale sunt considerate „funcționari publici” în condițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, atunci când acestea, deși funcționează în baza unei legi speciale și nu sunt finanțate de la bugetul de stat, exercită un serviciu de interes public și sunt supuse controlului sau supravegherii unei autorități publice.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că noțiunea de „funcție publică” se află în strânsă corelație cu noțiunea de „interes public”, ambele urmărind satisfacerea trebuințelor de interes general, în baza prerogativelor constituționale care fac să prevaleze interesul public față de cel privat, iar domeniul sănătății este considerat un obiectiv de interes social major conform art. 1 și 2 din Legea nr. 95/2006.

Pentru considerentele mai sus expuse, s-a concluzionat că medicul din cadrul cabinetului individual în contract cu Casa

Națională de Asigurări de Sănătate realizează un obiectiv social major, respectiv asigurarea sănătății publice, și pentru această activitate este remunerat în mod exclusiv de către stat prin Casa Națională de Asigurări de Sănătate, fapt pentru care se poate reține că are calitatea de funcționar public conform art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, fiind evident că legiuitorul nu a avut intenția de a scoate de sub incidența legii penale fapta de luare de mită săvârșită de persoane ce îndeplinesc această funcție.

IV. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

În urma consultării instanțelor de judecată, s-a evidențiat *opinia majoritară* potrivit căreia medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal, **se încadrează** în categoria funcționarilor publici prevăzută de dispozițiile art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal.

În acest sens au opinat curțile de apel: Brașov, București, Galați, Iași, Timișoara; tribunalele: Arad, Bacău, Brașov, București, Călărași, Caraș-Severin, Giurgiu, Ialomița, Maramureș, Neamț, Timiș, judecătorii: Turnu Măgurele, Videle, Baia Mare, Roșiori de Vede, Alexandria, Roman, Reșița și judecătorii sectoarelor 1, 2, 3 și 4 București.

În argumentarea opiniei exprimate, instanțele mai sus amintite au precizat, în esență, că medicul din cadrul cabinetului individual, având contract cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, exercită un serviciu de interes public, respectiv asigurarea sănătății publice, serviciu remunerat în mod exclusiv de către stat prin Casa Națională de Asigurări de Sănătate, fiind supus astfel controlului ori supravegherii autorității publice cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public, motiv pentru care are calitatea de funcționar public în accepțiunea textului legal menționat.

O *opinie nuanțată* a exprimat Curtea de Apel Bacău, care a apreciat ca fiind inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, în sensul că soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea chestiunii de drept puse în discuție.

În fine, alte instanțe au opinat că medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal, **nu se încadrează** în categoria funcționarilor publici prevăzută de dispozițiile art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal. În acest sens, au comunicat puncte de vedere Judecătoria Sectorului 6 București și Tribunalul Covasna, cea din urmă instanță argumentând opinia în raport cu considerentele Deciziei nr. 26/2014 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile.

Răspunsurile curților de apel: Alba Iulia, Cluj, Constanța, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și tribunalelor: Bistrița-Năsăud, Cluj, Constanța, Maramureș, Sălaj, Tulcea cuprind doar mențiunea neidentificării în jurisprudența acestora ori, după caz, a instanțelor din circumscripție a unor hotărâri relevante pentru problema de drept ce face obiectul sesizării.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

Catedra de drept din cadrul Facultății de Drept „Nicolae Titulescu” a Universității din Craiova a opinat în sensul că medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal, nu se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzuți de dispozițiile art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, ci în categoria funcționarilor publici prevăzuți de dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

VI. Examenul jurisprudenței în materie

1. *Jurisprudența națională relevantă*

În materialul transmis de curțile de apel a fost identificată practică relevantă în materie la tribunalele Gorj, Giurgiu și Neamț.

2. *Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție*

2.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, relevantă este Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2015.

2.2. În ceea ce privește deciziile de speță, documentarea prealabilă întocmirii prezentului raport nu a permis identificarea unor hotărâri judecătorești în care instanța supremă să fi examinat explicit chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

3. *Jurisprudența Curții Constituționale*

Decizia relevantă pentru problema de drept analizată este Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, prin care au fost declarate neconstituționale dispozițiile art. I pct. 5 și art. II pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative și ale articolului unic din Legea pentru modificarea art. 253¹ din Codul penal. Curtea Constituțională a reținut, prin decizia citată, că „determinante pentru includerea sau excluderea persoanelor de la incidența normei penale sunt criteriile precum natura serviciului prestat, temeiul juridic în baza căruia se prestează respectiva activitate sau raportul juridic dintre persoana în cauză și autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public”. Prin aceeași decizie s-a mai reținut că „unele dintre persoanele care exercită profesii liberale sunt considerate «funcționari publici» în condițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, atunci când, deși funcționează în baza unei legi speciale și nu sunt finanțate de la bugetul de stat, exercită un serviciu de interes public și sunt supuse controlului sau supravegherii unei autorități publice”.

VII. *Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului*

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. **Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție** este în sensul că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, formulată în Dosarul nr. 1.416/1/2018, este **inadmisibilă**, întrucât nu implică exclusiv o interpretare *in abstracto* a dispozițiilor legale, ci combină elemente de fapt și de drept care privesc particularitățile cauzei, dar și pentru faptul că nici în cuprinsul încheierii de sesizare și nici în dispozitivul acesteia nu sunt indicate elementele esențiale privind regimul în care medicul își exercită profesia, iar omisiunea instanței de sesizare de a indica elementele care conturează statutul medicului la care se referă generează o imposibilitate obiectivă de soluționare a sesizării.

Pe fondul sesizării, s-a opinat că medicul titular al unui cabinet medical individual privat are calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) teza a II-a

din Codul penal, cum și medicul care își exercită profesia într-un cabinet medical din cadrul unei societăți reglementate de Legea nr. 31/1990 — cumulând calitatea de medic cu calitățile de asociat unic și administrator al societății în cadrul căreia funcționează cabinetul medical — are calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal.

IX. **Punctul de vedere exprimat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** este în sensul că medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate nu se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută de art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, ci în cea a funcționarilor publici prevăzută de art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

X. **Dispoziții legale incidente**

Codul penal

„Funcționar public

Art. 175. — (1) Funcționar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație:

a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești;

b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură;

c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia.

(2) De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.”

Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

„Art. 2. — (1) Asistența de sănătate publică reprezintă efortul organizat al societății în vederea protejării și promovării sănătății populației. Asistența de sănătate publică se realizează prin ansamblul măsurilor politico-legislative, al programelor și strategiilor adresate determinanților stării de sănătate, precum și prin organizarea instituțiilor pentru furnizarea tuturor serviciilor necesare.

(2) Scopul asistenței de sănătate publică îl constituie promovarea sănătății, prevenirea îmbolnăvirilor și îmbunătățirea calității vieții.

(3) Strategia sistemului sănătății publice urmărește asigurarea sănătății populației în cadrul unor comunități sănătoase.

(4) Asistența de sănătate publică este o componentă a sistemului de sănătate publică.

(5) Ministerul Sănătății reprezintă autoritatea centrală în domeniul sănătății publice.

(6) Asistența de sănătate publică este coordonată de către Ministerul Sănătății și se realizează prin toate tipurile de unități sanitare de stat sau private, constituite și organizate conform legii.

(7) Responsabilitatea pentru asigurarea sănătății publice revine Ministerului Sănătății, direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București și altor structuri de specialitate ale Ministerului Sănătății, Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, denumită în continuare CNAS, structurilor de specialitate din cadrul ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, precum și autorităților din administrația publică locală.

(8) Asistența de sănătate publică este garantată de stat și finanțată de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate sau din alte surse, după caz, potrivit legii.”

„Art. 3. — Protecția sănătății publice constituie o obligație a autorităților administrației publice centrale și locale, precum și a tuturor persoanelor fizice și juridice.”

„Art. 30. — (1) Asistența medicală profilactică și curativă se asigură prin:

a) cabinete medicale ambulatorii ale medicilor de familie și de alte specialități, centre de diagnostic și tratament, centre medicale, centre de sănătate, laboratoare, precum și prin alte unități sanitare publice și private;

b) unități sanitare publice și private cu paturi.”

„Art. 52. — (1) Implementarea programelor naționale de sănătate se realizează prin unități de specialitate selectate în baza criteriilor aprobate în normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate.

(2) În înțelesul prezentei legi, unitățile de specialitate sunt:

a) instituții publice;

b) furnizori publici de servicii medicale;

c) furnizori privați de servicii medicale pentru serviciile medicale care excedează capacității furnizorilor publici de servicii medicale;

d) furnizori privați de medicamente și dispozitive medicale.

(3) Unitățile de specialitate prevăzute la alin. (2) pot angaja personal pentru implementarea programelor naționale de sănătate ca acțiuni multianuale pe toată perioada de implementare a acestora, cu respectarea prevederilor legale în domeniu.

(4) Pentru realizarea atribuțiilor și activităților prevăzute în cadrul programelor naționale de sănătate, unitățile de specialitate prevăzute la alin. (2) pot încheia contracte de prestări de servicii cu medici, asistenți medicali și alte categorii de personal, după caz, precum și cu persoane juridice, potrivit dispozițiilor Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și în condițiile stabilite prin Normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate.

(5) Contractele de prestări de servicii/Convențiile civile încheiate în condițiile alin. (4) de către unitățile de specialitate stabilite la alin. (2) prevăd acțiuni multianuale, sunt de natură civilă și se încheie pentru toată perioada de implementare a programelor naționale de sănătate.

(6) Sumele necesare pentru derularea contractelor prevăzute la alin. (3) și (4) sunt cuprinse în fondurile alocate programelor naționale de sănătate.”

„Art. 53. — (1) Implementarea programelor naționale de sănătate publică se realizează din sumele alocate din bugetul Ministerului Sănătății, de la bugetul de stat și din venituri proprii, după cum urmează:

a) prin instituții publice și furnizori de servicii medicale din subordinea Ministerului Sănătății;

b) prin furnizori de servicii medicale din rețeaua autorităților administrației publice locale și a ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, instituții publice, precum și furnizori privați de servicii medicale, cu respectarea art. 52 alin. (2) lit. c), în baza contractelor încheiate cu direcțiile de sănătate publică sau, după caz, cu instituții publice din subordinea Ministerului Sănătății.

(2) Implementarea programelor naționale de sănătate curative se realizează din sumele alocate din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate prin furnizorii de servicii medicale, medicamente și dispozitive medicale evaluați, în baza contractelor încheiate cu casele de asigurări de sănătate.”

„Art. 54. — Atribuțiile Ministerului Sănătății în domeniul programelor naționale de sănătate sunt următoarele:

a) aprobă strategia programelor naționale de sănătate, parte integrantă a Strategiei naționale de sănătate;

g) asigură finanțarea programelor naționale de sănătate publică.”

„Art. 56. — Atribuțiile CNAS în domeniul programelor naționale de sănătate sunt următoarele:

a) participă la elaborarea proiectului de hotărâre a Guvernului pentru aprobarea programelor naționale de sănătate;

b) elaborează și aprobă normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative, cu avizul conform al Ministerului Sănătății;

c) realizează organizarea, monitorizarea, evaluarea și controlul implementării programelor naționale de sănătate curative;

d) asigură finanțarea programelor naționale de sănătate curative;

e) transmite structurii cu atribuții în elaborarea și coordonarea programelor naționale de sănătate, trimestrial, anual și ori de câte ori este nevoie, indicatorii programelor naționale curative, precum și analiza modului în care acestea sunt derulate.”

„Art. 58. — (1) Finanțarea programelor naționale de sănătate se realizează astfel:

a) de la bugetul Ministerului Sănătății, din bugetul de stat și din venituri proprii, pentru programele naționale de sănătate publică;

b) de la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, pentru programele naționale de sănătate curative;

c) din alte surse, inclusiv din donații și sponsorizări, în condițiile legii.

(2) Sumele alocate programelor naționale de sănătate multianuale sunt aprobate prin legea bugetului de stat potrivit prevederilor Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare.”

„Art. 61. — (1) Ministerul Sănătății asigură fondurile pentru finanțarea programelor naționale de sănătate publică la solicitările unităților de asistență tehnică și management al programelor naționale de sănătate.

(2) CNAS asigură fondurile pentru finanțarea programelor naționale curative la solicitările caselor de asigurări de sănătate.”

„Art. 236. — (1) Asigurații au dreptul la servicii medicale pentru vindecarea bolii, pentru prevenirea complicațiilor ei, pentru recuperarea sau cel puțin pentru ameliorarea suferinței, după caz.

(2) Tratamentul medical se aplică de către medici sau asistenți medicali și de alt personal sanitar, la indicația și sub supravegherea medicului.”

„Art. 237. — (1) Serviciile medicale curative ale căror costuri sunt suportate din fond sunt:

a) serviciile medicale de urgență altele decât cele finanțate direct de Ministerul Sănătății;

b) serviciile medicale acordate persoanei bolnave până la diagnosticarea afecțiunii: anamneză, examen clinic, examene de investigații paraclinice;

c) tratamentul medical, chirurgical și unele proceduri de recuperare;

d) prescrierea tratamentului necesar ameliorării sau vindecării, inclusiv indicațiile privind regimul de viață și muncă, precum și cel igienico-dietetic.

(2) Asigurații beneficiază de activități de suport, în condițiile legii.

(3) Detalierea serviciilor prevăzute la alin. (1) și (2) și modalitățile de acordare se stabilesc prin contractul-cadru și normele sale de aplicare.”

„Art. 254. — (1) Furnizorii de servicii medicale, de dispozitive medicale și de medicamente, care pot fi în relații contractuale cu casele de asigurări, sunt:

a) unitățile sanitare publice sau private, organizate conform prevederilor legale în vigoare, autorizate, evaluate și selectate în condițiile legii;

b) farmaciile, distribuitorii și producătorii de medicamente și materiale sanitare;

c) alte persoane fizice și juridice care furnizează servicii medicale, medicamente și dispozitive medicale.”

„Art. 261. — (1) Plata furnizorilor de servicii medicale poate fi:

a) în asistența medicală primară și de specialitate ambulatorie, prin tarif pe persoană asigurată, tarif pe serviciu medical;

b) în asistența medicală din spitale și alte unități sanitare publice sau private, în afara celor ambulatorii, prin tarif pe caz rezolvat, tarif pe zi de spitalizare, tarif pe serviciu medical;

c) prin tarife pentru anumite servicii, stabilite prin contractul-cadru;

d) prin preț de referință prevăzut în lista medicamentelor cu sau fără contribuție personală;

e) prin preț de decontare pentru medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale și altele asemenea, eliberate prin farmaciile cu circuit deschis pentru asigurații cuprinși în programele naționale de sănătate curative;

f) prin preț de referință pentru unele servicii medicale sau prin preț de referință prevăzut în lista de materiale sanitare și de dispozitive medicale sau, după caz, prin sumă de închiriere pentru cele acordate pentru o perioadă determinată;

g) prin preț de achiziție al medicamentelor, materialelor sanitare, dispozitivelor medicale și altele asemenea utilizate în unitățile sanitare cu paturi pentru tratamentul bolnavilor pe perioada spitalizării acestora sau, după caz, eliberate prin farmaciile cu circuit închis pentru tratamentul în regim ambulatoriu al bolnavilor cuprinși în programele naționale de sănătate curative.

(2) Modalitatea de decontare a serviciilor medicale, medicamentelor, materialelor sanitare și dispozitivelor medicale se stabilește prin contractul-cadru.”

„Art. 276. — (1) CNAS, instituție publică, autonomă, de interes național, cu personalitate juridică, este organ de specialitate al administrației publice centrale, care administrează și gestionează sistemul de asigurări sociale de sănătate, are sediul în municipiul București, Calea Călărașilor nr. 248, sectorul 3.

(2) În domeniul sanitar, CNAS asigură aplicarea politicilor și programelor Guvernului în coordonarea Ministerului Sănătății.

(3) CNAS are ca principal obiect de activitate asigurarea funcționării unitare și coordonate a sistemului de asigurări sociale de sănătate din România și are în subordine casele de asigurări de sănătate județene și Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București, Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.”

„Art. 386. (...)”

(3) Medicii care au obținut certificatul de membru al CMR pot desfășura activități medicale potrivit pregătirii profesionale în sistemul public de sănătate sau/și în sistemul privat, fie ca angajați, fie ca persoană fizică independentă pe bază de contract. Calitatea de persoană fizică independentă se dobândește în baza certificatului de membru al CMR și a înregistrării la administrația financiară în a cărei rază domiciliază medicul. În condițiile legii, medicii pot înființa și cabinete de practică medicală.”

„Art. 412. — (1) CMR este organism profesional, apolitic, fără scop lucrativ, de drept public, cu responsabilități delegate de autoritatea de stat, în domeniul autorizării, controlului și supravegherii profesiei de medic ca profesie liberală, de practică publică autorizată.”

Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate

„Art. 2. — (1) Casele de asigurări de sănătate județene, Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, denumite în continuare *case de asigurări*, sunt instituții publice cu personalitate juridică, cu bugete proprii, în subordinea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.”

„Art. 3. — (1) Asigurările sociale de sănătate reprezintă principalul sistem de finanțare a ocrotirii sănătății populației, care

asigură accesul la un pachet de servicii de bază pentru asigurați, sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar.”

XI. Opinia judecătorului-raportor

Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul respingerii, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 4.971/86/2016 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept „*Dacă medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu CNAS, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută de dispozițiile art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal.*”

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea curților de apel sau a tribunalelor, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Față de cele arătate rezultă că pentru a fi admisibilă sesizarea în baza dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

Or, în speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, respectiv, Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori fiind investită în Dosarul nr. 4.971/86/2016 cu soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava și inculpata I.G. împotriva Sentințelor penale nr. 25 din 2.02.2018 pronunțate de Tribunalul Suceava.

În ceea ce privește condițiile privind legătura cu soluționarea cauzei a chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării și dezlegarea acesteia prin mecanismele ce asigură unificarea practicii judiciare, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că nu sunt îndeplinite, urmând a fi analizate împreună, în raport cu specificitatea conținutului solicitării instanței de sesizare.

Sub un prim aspect se constată că împrējurarea legăturii cu fondul cauzei a întrebării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție nu rezultă, în mod concret, din încheierea de sesizare, fiind expusă de curtea de apel într-o manieră cu caracter general. Pentru a complini aceste lipsuri, instanța a atașat încheierii de sesizare și alte înscrisuri — încheieri, rechizitoriu, sentință penală, motive de apel, cereri formulate de părți, presupusa legătură cu cauza urmând a fi stabilită pe baza acestora din urmă. Astfel, în raport cu calitatea subiectului activ al infracțiunii de luare de mită, în actul de sesizare al instanței s-a făcut trimitere la dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal. Condamnarea inculpatei, pentru una dintre infracțiunile de luare de mită pentru care aceasta a fost trimisă în judecată, prin sentința penală apelată în cauză s-a dispus prin reținerea

prevederilor art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal. Prin cererea apelantei inculpate s-a invocat neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii, prin prisma lipsei calității de funcționar public a inculpatei, în raport cu dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, nefiind incidentă Decizia nr. 26/2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție. În același sens, au fost invocate considerentele deciziei anterior menționate în argumentarea criticii apărării raportat la mențiunile din rechizitoriu privind incidența dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Nu în ultimul rând, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că punctul de vedere al completului de judecată cuprinde referiri ample la considerentele Deciziei nr. 26/2014 pronunțate de instanța supremă.

Prin urmare, față de cele arătate, rezultă că sesizarea nu implică interpretarea *in abstracto* a dispozițiilor legale, ci aplicabilitatea în speța dedusă judecătii a considerațiilor stabilite de instanța supremă prin Decizia nr. 26/2014, urmărindu-se, în realitate, pronunțarea unei decizii definitive și obligatorii cu privire la o chestiune de fapt, aspect care excedează prevederilor art. 475 din Codul de procedură penală și care conduce la constatarea inadmisibilității sesizării.

Sub al doilea aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-au conturat criteriile de distincție în raport cu care o persoană se încadrează în categoria funcționarului public prevăzut de art. 175 alin. (1) din Codul penal ori în cea reglementată de art. 175 alin. (2) din același cod, fiind pronunțată o hotărâre prealabilă pentru dezlegarea unei chestiuni de drept inclusiv în ceea ce privește categoria profesională a medicilor, respectiv Decizia nr. 26/2014 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2015).

Astfel, deși în dispozitivul deciziei precitate instanța supremă s-a pronunțat cu privire la medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, în considerente s-au făcut ample referiri la profesia de medic, în raport cu dispozițiile legale care reglementează calitatea de funcționar public din Codul penal și din legi extrapenale. Deopotrivă, Înalta Curte de Casație și Justiție a analizat categoria profesională a medicilor în raport cu prevederile art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, precum și ale art. 175 alin. (2) din Codul penal, ultimele dispoziții fiind cele cu privire la care se solicită interpretarea prin prezenta sesizare.

Față de cele arătate, dat fiind că instanța supremă, printr-un mecanism pentru asigurarea unei practici unitare, a stabilit

criteriile determinante privind calitatea de funcționar public, rămâne în competența instanței de sesizare să aplice aceste criterii la situația concretă și particularitățile faptice ale cauzei.

Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că în dispozitivul și în considerentele încheierii de sesizare sunt cuprinse elemente contradictorii privind regimul în care medicul își desfășoară activitatea.

Astfel, în dispozitivul încheierii de sesizare se face referire la „medicul care funcționează în cadrul unei societăți”, ceea ce presupune, în speță, ca inculpata să cumuleze calitatea de medic fie cu calitățile de asociat unic și administrator al societății în cadrul căreia funcționează cabinetul medical, fie cu calitatea de medic salariat sau colaborator al unui cabinet medical din cadrul unei societăți reglementate de Legea nr. 31/1990. Instanța de trimitere nu a făcut o astfel de distincție în încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru ca, în considerentele încheierii de sesizare, să se facă referire la „medicul din cadrul cabinetului individual”, rezultând că sesizarea ar privi medicul care își desfășoară activitatea în cadrul unui cabinet medical individual privat, care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale. Nici în această situație instanța de trimitere nu a făcut distincția necesară, dat fiind că, în ipoteza cabinetului medical individual privat, medicul își poate exercita profesia ca medic titular al cabinetului medical individual sau își poate exercita activitatea ca salariat ori colaborator al unui astfel de cabinet medical.

Pentru motivele arătate, având în vedere că problema de drept supusă dezlegării nu presupune interpretarea unor dispoziții legale în abstract, ci aplicarea unei decizii pronunțate anterior de instanța supremă la o situație particulară, revine instanței investite cu soluționarea cauzei să o lămurească și să o sancționeze, dacă este cazul.

Or hotărârile prealabile rezultate din mecanismul de unificare a practicii prevăzut de art. 475 din Codul de procedură penală cuprind rezolvări de principiu ale unor chestiuni de drept, clarificând modul de interpretare *in abstracto*, pe viitor, a dispozițiilor legale care au generat acea problemă. Soluția de principiu a instanței supreme își găsește aplicabilitatea, așadar, nu doar în cauza în care a intervenit mecanismul de unificare a practicii analizat, ci în toate cauzele în care se ridică o problemă de drept esențialmente similară și în care particularitățile procedurii derulate nu influențează semnificativ coordonatele acelei probleme de drept.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 4.971/86/2016 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu CNAS, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută de disp. art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal.”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică astăzi, 12 septembrie 2018.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE

judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Elena Larisa Pavel

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

